

Quỳnh Dao

Mười điều răn

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Mười Điều Răn

Chương 1

Khi người đàn bà thứ chín xưng tội xong. Cha Hà nhẹ nhõm. Thế là xong! Người làm dấu thánh giá trước ngực.

Đây là lần đầu, kể từ lúc rời viện thần học ở nước ngoài trở về. Cha nhận vai tư tế thừa tác. Công việc đó đối với một Linh mục trẻ như Cha, ngập đầy kiêu hãnh vinh quang. Nhưng mỗi lần nghe đám tín đồ thành khẩn xưng tội, cha cũng không tránh khỏi những cảm xúc buồn phiền. Tội ác con người? Nước mắt và sự hối hận có mang loài người đến chỗ giải thoát được không?

- Dù sao, với quyền năng vô lượng chắc chắn, Chúa sẽ ban ân điếm đến mọi người.

Cha lẩm bẩm và niềm tin ngời sáng. Những hình ảnh thánh thiện toàn năng lại hiện ra trước mặt.

-... Cung điện vàng có những bậc thang bằng ngọc, vườn địa đàng sẽ không có sự cám dỗ của rắn và hương thơm quyến rũ của táo... con người với linh hồn trong sạch, dưới chân Chúa mừng vui, không còn hận thù, oán ghét, dục vọng... Mọi loài rồi bình đẳng.

- Đúng là một cảnh thần tiên!

Cha Hà nghĩ, nhưng chợt nhiên Cha lại nhớ tới một đoạn trong kinh thánh “ánh sáng đã đến với thế gian, nhưng nhân loại rồi vẫn thích bóng tối”. Nụ cười trên môi cha lại tắt. Bóng tối như lan tràn, phủ vây những cảnh u mê của địa ngục làm tim Cha nhói đau. Cha nhớ lại thưở còn là sinh viên năm dự bị, cha đã đọc trong quyển “thần khúc”.

- “... Những lời văn chảy từ ngọn bút của nhà văn, nhiều khi là máu quý nhưng đôi lúc lại là chất độc...”

Càng nghĩ cha càng buồn. Tiếng hát của đoàn xướng kinh vang lên và tư tưởng cha nhấp nhô theo lời hát. Những bước chân xa dần, cha sực nhớ đến giờ hành lễ đã dứt, đám tín đồ đã ra khỏi giáo đường.

Bước ra khỏi phòng rửa tội, đến cửa sổ nhìn ra, đám tín đồ của Chúa đang rời khỏi giáo đường. Cha muốn đuổi theo nói một vài câu thân thiện, nhưng khi đến cổng, không hiểu

sao cha lại chùn bước.

Cả giảng đường rộng lớn chìm vào yên lặng, trang nghiêm và buồn thảm như cổ mộ hoang vu. Khung cảnh trống đó Cha đã quen không còn những xao động sâu nản.

Hành lễ xong là tuần hành khắp gian phòng rộng. Xem xét đám giáo hữu có bỏ quên vật dụng, hay quý thầy phổ tế có thu dọn thánh vật dâng hoàng chưa? Có dập tắt những tàn lửa nguy hiểm.

Công việc xong xuôi, người sau cùng còn lại giảng đường lúc nào cũng là Cha để khép kín đôi cánh cửa lớn.

- Cảm ơn Chúa đã ban cho chúng con sự bình an.

Cha thành khẩn đọc một đoạn kinh, rồi ngồi xuống bậc đá nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Hôm nay cha cảm thấy mệt lạ.

- Xin Chúa ban cho con sự bình an!

Giọng cầu khẩn vang bên tai, Cha Hà ngỡ ngàng mở mắt, một gã thanh niên cao lớn, đen đúa đang quỳ trước mặt Cha.

- Xin lỗi Cha, con đã lên vào từ cổng sau. Gã thanh niên khẽ nói - Thấy cha đọc kinh, con không dám quấy rầy.

Cha Hà ngạc nhiên trước hành động của gã.

- Thế ông đến...

- Lễ Mi Sa đã xong rồi sao Cha?

Gã thanh niên có vẻ lo lắng:

- Ồ, Cha máy móc đáp, ngắm gã con trai trước mặt. Bộ áo thủy thủ màu xanh, đôi giày lính há mồm, gã tiêu tụy như một con bệnh, nhưng trong đôi mắt. Sự khốn khổ vẫn không che dấu được dữ dằn, thù hận. Óc Cha căng thẳng. Anh chàng này là tay cò bạc, say rượu? Hay là một thứ côn đồ đến giáo đường định xin ẩn nấp? Cha đưa mắt nhìn quanh, lòng mong một chiếc xe tuần cảnh chạy ngang. Nhưng cha vẫn ra vẻ bình tĩnh với nụ cười - Vâng lễ Mi sa đã cử hành xong, lần sau xin nhớ đến sớm một chút, tuần lễ chót bao giờ cũng là mười hai giờ rưỡi.

- Nhưng con muốn đến trễ một chút. Gã thanh niên vò đầu bức tai - Tại sao bất cứ điều gì, bao giờ tôi cũng là kẻ đến sau thế này?

- Đừng buồn! Cha Hà an ủi - Lần cầu nguyện sau, Chúa sẽ giúp con lỗi lầm đó.

Cha đưa tay lên kéo cao cổ áo giả, tỏ ý định đi, nhưng gã thanh niên đã sa sầm mặt,

những bắp thịt trên mặt run nhẹ.

- Không - Đùng Cha, xin cha nán lại một tí, con muốn xưng tội.

- Giờ xưng tội cũng đã qua rồi. Cha Hà lắc đầu, thân mật vỗ vai gã - Trước nhất con phải giữ vững lòng hướng thiện rồi người sẽ chứng giám cho con, còn việc xưng tội với chúa sớm muộn gì lại không được? Đường lên thiên đàng không xa, mai đến cũng không trễ.

Xin Chúa ban phước lành cho con!

- Mai à? Gã thanh niên đưa mắt nhìn ra biển, rồi giữ tay linh mục, khẩn thiết - Không được, mai trời vừa mờ sáng là con đã rời khỏi nơi đây. Cha, Cha hãy giúp con, đây là cơ hội cuối cùng cho con sám hối...

- Sao lại cuối cùng?

Cha Hà kinh ngạc. Những giọt nước mắt long lanh trong đôi mắt hận đời. Cha hiểu đây là những giọt nước mắt cuối cùng của kẻ sắp mất đi lý trí - Hay là một tên tù vượt ngục? ý nghĩ thoáng qua, một chút sợ hãi pha lẫn thương hại. Cha không biết phải làm sao.

- Cha, con van Cha...

Lời của gã mềm hơn, không đợi cha Hà có ý đồng tình, gã đã nắm chéo áo Cha và đẩy đôi cánh cửa lớn, không để Cha một phút suy nghĩ.

Đến trước bệ thờ Cha dừng lại.

- Được rồi, con hãy hối lỗi trước tượng Chúa đi.

Gã thanh niên ngược mắt nhìn lên cao. Không như bất cứ một tín đồ ngoan đạo nào, lúc xưng tội, gã không rụt rè, hay một cử chỉ ăn năn. Đôi nắm tay giữ chặt, mắt mở to như trút hết niềm đau tận cùng.

- Ở đây còn ai khác nữa không?

Gã nhìn quanh, nước mắt tràn ra má rồi đột ngột quỳ xuống. Cha vội xoa dịu.

- Đùng sợ giáo hữu. Sẽ không ai đến đây đùng tới giáo hữu đâu, dù giáo hữu là một kẻ giết người.

- Cha sẽ giữ kín bí mật cho người khác

- Với một con người hiểu biết nhiều như giáo hữu, Cha nghĩ con không nên nghi ngờ điều đó.

- Con là người đã phạm quá nhiều lỗi lầm, nhưng...

- Giáo hữu đã phạm điều thứ mấy trong mười điều răn?

- Cả mười điều!

Gã thanh niên ngập ngừng một chút nói. Cha Hà ngỡ ngàng.

- Sao? Phạm cả mười điều à?

- Vâng. Gã bình tĩnh gặt đầu, rồi như một đứa trẻ trả bài, gã đọc to - Điều thứ nhất. Thờ phượng một đức chúa trời và kính mến người trên hết mọi sự. Hai, chớ kêu tên Chúa vô cớ. Ba, giữ ngày chủ nhật. Bốn, thảo kính cha mẹ. Năm, chớ giết người. Sáu, chớ làm điều dâm dục. Bảy, chớ lấy của người. Tám, chớ làm chứng dối. Chín, chớ muốn vợ hay chồng người. Mười, chớ tham của người.

- Con... con... Cha Hà định lớn tiếng mắng gã một trận, nhưng nhớ ra vị trí của mình nên cố gắng dằn xuống. Dù thế cha vẫn thấy ngỡ ngàng. Gã thanh niên quỳ trước mắt phạm đủ cả mười điều. Khiếp thật! May là ban nãy ta chưa... bằng không... cha thờ dài, làm dấu thánh giá và bình thân lại - Thôi được rồi, giáo hữu cứ thành thật kể tội đi, Chúa sẽ tha cho.

Gã thanh niên quỳ dưới đất cúi mặt, hình như gã đang hồi tưởng quá khứ. Giáo đường vắng và lạnh, hơi thở hai người có thể nghe rõ mồm một. Sau một tiếng thờ dài. Gã ngập ngừng.

- Vâng... con xin kể đây.

hết: [Chương 1](#)

QUỲNH ĐAO

Mười Điều Răn

Chương 2

Tám năm về trước, khi còn là một sinh viên ở một đại học tên tuổi tỉnh Quảng Châu, con... Gã thanh niên ngẩng đầu lên, gã trầm tĩnh hơn - Xin lỗi Cha, con chưa cho cha biết

tên... con là Uông Sĩ Kiệt, người Quảng Đông năm nay hai mươi tám tuổi còn một năm nữa tốt nghiệp đại học.

Cha Hà thở nhẹ, Cha thấy an tâm hơn, gã tội đồ cũng không đến nỗi nào. Cha gật đầu để gã an tâm nói tiếp:

- “Môn con học là thể dục, Sĩ Kiệt cúi đầu giọng trầm đều”. Cha cũng biết là với môn học này, suốt ngày chỉ đánh banh, không ai xem ra gì hết, nhưng trong mắt lũ con gái, tụi con là thần tượng của họ. Lúc con và đồng đội ra sân bao giờ cũng được đám nữ sinh viên kéo theo ủng hộ. Nghĩ cũng lạ. Mỗi lần nghe những tiếng hét của họ là chúng con thấy máu nóng như dâng cao trong tim. Bây giờ là lúc trò “gieo cầu” đang thịnh hành...”

Uông Sĩ Kiệt ngừng lại như hồi tưởng, quên đi phút giây nông nổi tận cùng - Cha... cha có hiểu ý nghĩa của hai chữ “gieo cầu” không?

Cha Hà lắc đầu, đôi mày cha không còn nhíu lại như lúc nãy, nụ cười thoáng hiện trên môi.

- Đó là một trò chơi do mấy cô phát minh. Khi trận cầu đang diễn ra sôi nổi, họ chuẩn bị sẵn cam quýt và một vài loại trái cây khác, đợi bao giờ đoàn cầu mình ủng hộ thắng sẽ ném cho cầu thủ mình mên chuộng. Chính vì thế mà những anh chàng ăn không ngổi rồi đã bóp méo, bảo đấy là Vương Bảo Xuyên ném giao cầu cầu hôn.

Thái độ say sưa kể của Kiệt khiến cha Hà nhớ tới những hình ảnh mộng mơ ngày nào.

Thời đại học vàng son... Lúc đó cha cũng là một tay lừng danh về môn lam cầu. Cha hiểu Sĩ Kiệt. Kết quả một trận cầu thi bảy phần mười cố gắng là do sự khuyến khích của mấy cô Chuyện mười năm qua rồi cũng giống như hồi còi tan cuộc của trận đấu. Bây giờ...

Cha đã đứng ở một vị thế khác. Cha đã là một nhà tu Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi Cha chột tắt.

- Có một lần... Sĩ Kiệt tiếp tục - Có một lần con đã bị một thiếu nữ ném trúng. Nàng rất đẹp và trái tim con.

- à. Cha Hà nhìn thấy vẻ ngại ngùng trên mặt Sĩ Kiệt, khoát tay - Không sao cả, tình yêu trai gái là chuyện tự nhiên, ý của Chúa...

- Vâng! Nói đến tình yêu. Uông Sĩ Kiệt có vẻ cởi mở hơn - Và giống như nghề của một cầu thủ, con đã tấn công tới tấp, nàng học hội họa, cao hơn con những hai lớp, tình yêu của nàng cũng giống như những bức tranh trừu tượng. Không làm sao đoán ra được.

-...

- Bắt đầu, theo cách xã giao thông thường, con đã nhờ một cô bạn trong lớp giới thiệu. Nàng là con của một công chức cao cấp ở Hong Kong, nhưng bản tính phóng khoáng và cởi mở chẳng cao ngạo như bao nhiêu đứa con gái cao sang khác và chẳng bao lâu chúng con đã thành bạn thân, nàng tỏ ý rất thích con, những lần con ra sân là bao giờ cũng có nàng bên cạnh, những bức họa phóng bút của nàng thật tuyệt vời...

- “một họa sĩ và một thể thao giả” Như thế xứng lắm rồi? Phải không cha Cha thấy con có quyền đeo đuổi nàng chứ?

- Ồ, Cha Hà chậm rãi - Chúa bao giờ cũng muốn con trai và gái kết thành vợ chồng. Đó là một cách tăng gia nhân loại.

- Con cũng nghĩ như vậy. Ông Sĩ Kiệt đột ngột buồn thảm - Thế mà có lần trong sân trường, nghe con bày tỏ tình yêu, nàng đã cự tuyệt, nàng bảo dù không yêu nhưng nàng sẵn sàng làm bạn với con.

Cha Hà cười nhẹ.

- Yêu nhau là chuyện tự nhiên, con đã gặp điều gì cản trở?

- Vâng, con đã gặp. Thiên nhiên và Chúa đã không muốn chúng con yêu nhau. Ông Sĩ Kiệt cắn môi, buồn bã - Bây giờ con là kẻ ngoài đạo và cũng đã có vợ. Vợ con là một người đàn bà quê mùa không tình cảm mà gia đình đã ép con phải cưới. Nhưng xin lỗi cha vì yêu nên khi đứng trước mặt nàng, con đã gọi Chúa và thề.. Con là một sử nam đã được tưới nước thánh... Tình yêu đã làm con u mê...

- Như vậy là sai! Cha Hà chau mày - Con đã phạm điều hai trong mười điều răn của Chúa.

- Con biết. Ông Sĩ Kiệt tránh mắt cha Hà - Tình yêu khiến con u mê... Nhưng lúc đó con nghĩ... chuyện đó không thành vấn đề vì sau đây con có thể xin rửa tội vào đạo cũng không muộn... Con sẽ xin lỗi Chúa...

- Hừ!

Cha Hà lắc đầu không hài lòng.

- Con đã phạm giới điều của Chúa, nhưng trên phương diện tình yêu con đã đặt được chiếc móng cho tình yêu... Không phải, cho tình bạn thì đúng hơn. Con thành thật thú nhận lúc đó con biết nàng không hề yêu con, nàng chỉ xem con như một người bạn... Thừa cha... Theo cha nghĩ tình bạn có làm con thỏa mãn không?

Ông Sĩ Kiệt nhìn lên, nhưng khi thấy cha Hà trang nghiêm với đôi mắt nhắm nghiền

chàng không dám hỏi tiếp và... tiếp tục kể.

-... Con đã lợi dụng tình bạn đó, để thực hiện tình yêu, mỗi chủ nhật, con đều đưa nàng đi nhà thờ lễ, đưa nàng đi chơi, xem xi nê hay ra ngoại ô “picnic”. Tóm lại là con tìm đủ mọi cách để được gần gũi nàng, trong khi nàng, vẫn là cây cổ thụ không xúc động?

Ông Sĩ Kiệt thở dài, một lúc sau mới tiếp.

- Thưa cha... Đó là vì con quá yêu nàng, hay vì thèm muốn chinh phục? Thật ra con cũng không biết, có một lần...

Cha Hà đột ngột trừng mắt nhìn Kiệt khiến chàng rụt rè.

hết: [Chương 2](#)

QUỲNH DAO

Mười Điều Răn

Chương 3

Hôm ấy là sinh nhật của nàng...

Uông Sĩ Kiệt do dự một chút mới lấy lại can đảm. Chàng không dám nhìn vào mặt cha Hà.

- "... Để mừng sinh nhật thứ hai mươi một của người mình yêu, con đã mua bánh ngọt, sắn wích, thực phẩm đóng hộp và cả rượu.. Rồi rủ nàng ra ngoại ô picnic..."

Kiệt lè lưỡi liềm môi, mắt xa xôi với dĩ vãng.

-... con nhớ hôm ấy trời nắng tốt, nàng trang điểm lại đẹp hơn hằng ngày. Giày trắng robe bông với chiếc khăn choàng đỏ mà con đã tặng. Chúng con leo núi và dừng lại cạnh một bờ hồ. Giữa khuya cảnh thiên nhiên, màu xanh của lá và sắc rực rỡ của hoa dại, những đọt sóng lăn tăn lấp lánh bởi ánh nắng trên mặt hồ. Nàng đẹp hẳn lên, và con như lạc giữa vùng trời mơ ước.

- Tiểu Trân!

Con ngắt một cánh hoa dại cài lên áo nàng, rồi nâng ly.

- Mừng ngày sinh nhật của Trân.

Con uống cạn cốc rượu mạnh. Tiểu Trân cũng có vẻ thật vui, nàng cũng nâng ly rượu chát đỏ.

- Cảm ơn anh!

Rồi nốc cạn. Hai đám mây hồng hiện rõ trên má Trân.

- Tôi chưa hề uống rượu qua lần nào, không ngờ rượu cũng ngọt và thơm lạ, hèn gì người ta chẳng thích uống rượu. Bây giờ tôi trả lễ lại mời anh một ly nhé.

Lời Trân khiến con sung sướng.

- Cảm ơn Trân! con nói - Bây giờ ở đây chỉ có hai đứa mình, tôi muốn thú thật tình cảm tôi dù biết rằng Trân không bao giờ để ý đến. Con rót một ly Whisky đưa cho nàng - Trân hãy cạn giùm ly rượu đắng này rồi tôi sẽ nói tiếp.

Tiểu Trân nhăn mặt nốc cạn cốc rượu mạnh trong tay con.

- Đúng là ly rượu đắng!

- Vâng, bây giờ để chúc mừng niềm sung sướng của người con trai diễm phúc, tôi xin Trân cạn thêm ly nữa. Con nói mà suýt khóc. Ly rượu này coi như tôi kính anh đây, vì anh đã dành một chút tình cảm của anh cho Trân.

Mặt Trân đầy sắc đỏ, nhưng nàng không từ chối, nâng ly lên hướng mặt về miền biển phía nam. Trân lại nốc cạn.

... “Uống đến ly rượu thứ ba, con đã có cảm giác choáng váng không ngờ Trân lại tiếp tục nâng ly, nàng cũng có vẻ say, nhưng vẫn không chịu kém.

- Tôi chưa say, tôi muốn anh uống thêm ly này rồi nhận làm cho tôi một việc.

Trong hoàn cảnh đó làm sao con có thể từ chối? con xúc động cầm chai wishky rót ra hai ly đây.

- Tiểu Trân trước khi Trân nói, tôi muốn Trân hiểu lòng tôi. Tôi yêu Trân, yêu mãi đến bao giờ nhắm mắt, tôi...

- Đừng anh! Mặt Trân đỏ hơn chiếc khăn choàng, nàng run rẩy khiến ly rượu trên tay tràn hơn nữa, nhưng... Anh Kiệt, từ đây về sau tôi mong rằng sẽ được anh xem như một người em gái thôi. Đừng nói những lời đó nữa nhé anh. Tôi không thể yêu anh được, vì tháng sau, tôi đã qua Mỹ..

Con không ngạc nhiên lắm vì những điều kia con đã nghe được từ lâu. Nhưng con vẫn buồn, nâng ly lên cụng mạnh vào ly trong tay nàng, con nói.

- Vâng, tôi xin nhận lời Trân. Nhưng... Trân cũng hiểu cho... hãy cho tôi xin một lần đầu cũng là lần cuối... Được hôn Trân một lần!

- Hôn à... Ly rượu trên tay Trân rơi xuống bãi cỏ, nàng ôm mặt suy tư thật lâu mới nói - vâng, nhưng chỉ được hôn lên trán thôi nhé, cảm không được...

Và... Trân chống đôi tay xuống cỏ, ngẩng đầu lên chờ đợi, mắt nàng nhắm nghiền, môi hé mở... Trân đẹp như thiên thần, con thích đến gần, gần hơn, vòng tay qua và cả hai ngã nhoài xuống cỏ.

Bấy giờ mặt trời vừa xuống núi, ráng hồng ửng đỏ cả mặt hồ yên lặng. Nhìn Trân, khuôn mặt chín mùi khiến con ngây ngất. Con bắt đầu hôn, lên trán, lên mắt, lên tóc... Trân có vẻ như mê ngủ, và con đã đặt môi lên môi nàng.

- Tiểu Trân, xin cảm ơn em. Con bàng hoàng sung sướng - Tôi đã thất ước với Trân. Trân giận tôi không?

Trân hé mắt với nụ cười.

- Ô... buồn ngủ quá!

- Trân, trân là người con gái đầu tiên tôi được hôn, tôi biết... Tôi biết Trân cũng có cảm tình với tôi lắm... Con nói và say sưa ngắm nàng. Chưa bao giờ con được một dịp may như vậy và... Tình yêu như ngọn lửa ngút ngàn cháy trong tim, sự thèm muốn chiếm đoạt như quỷ ma xui dục, con đã thừa lúc Trân say, cởi áo nàng...

Cha Hà trừng to mắt nhìn Kiệt.

- Vâng! Thừa cha! Kiệt nói - Con biết con đã phạm thêm điều thứ sáu, nhưng cha hiểu cho, con là người, con là một sinh vật có thể xác, có máu..

Cha Hà xoa tay vào nhau, thấp giọng:

- Như vậy rồi... cô ấy không chống đối gì cả sao?

- Trước mặt Chúa, con xin thề tất cả điều con vừa nói với cha đều là sự thật cả. Trước đó con không hề dự mưu gì hết. Kiệt đưa cao ba ngón tay lên - Con nói thật... Lúc đầu Trân đã chống đối, nhưng làm sao nàng đẩy được tấm thân nặng trĩu của con, thế rồi... Mười phút sau, chính Trân đã xiết chặt con, hôn con...

- Tại cô ấy say đấy. Cha Hà vừa nói vừa khoát tay - Thôi đừng giải thích nữa, nói tiếp đi!

- Sau đó chúng con đều mệt mỏi và ngã lăn ra ngủ. Kiệt nuốt nước bọt, ngưng một chút tiếp - Khoảng hai tiếng đồng hồ sau, con thức dậy, Trân vẫn còn ngủ. Trời chưa sáng. ánh trăng soi tỏ mặt hồ, ngoài một vài tiếng ếch nhái ra, tất cả đều ngủ yên, cánh đồng rừng núi phủ đầy màn sương nhạt. Con nghĩ đến chuyện vừa qua, tưởng chừng như nằm mơ, nhưng sự thật đang bày rõ trước mắt. Chiếc áo con còn dẫm vết máu hồng và con biết rằng mình đã làm một chuyện tà trời, lương tâm khiến con hồi hận đau khổ, nhưng biết làm sao bây giờ? Càng nghĩ càng bức rứt và sau cùng đành nhắm mắt tuân theo định mệnh.

Quay đầu lại. Trân vẫn còn say ngủ, dáng nàng dưới trăng tuyết vời, trong cơn mơ nàng có hay chuyện gì đã xảy ra chưa? Nụ cười vẫn còn phảng phất trên môi và nước mắt vẫn

còn nằm yên trên má. Con mở xách tay nàng định lấy khăn lau sạch lệ chợt nhiên con
trông thấy một vật...”

hết: [Chương 3](#)

QUỖNH ĐÀO

Mười Điều Răn

Chương 4

Hơi thở Kiệt dồn dập.

... “Đây là một phong thư... một phong thư gửi từ xứ Mỹ xa xôi cho nàng và con biết, con hiểu tại sao lúc con mồi rượu. Trân đã nâng cao ly hướng về phía biển phương nam. Sự tò mò bắt con mở thư, và qua lời thơ con biết đây là bức thư của người chồng chưa cưới nàng, trong thư hẳn cho biết là đã mua xong nhà cửa. Chỉ trò Trân sang là sẽ cử hàng đám cưới ngay...”

Kiệt xoa tay vào nhau, cúi mặt.

- “Thưa cha, con đã phạm thêm điều răn thứ chín - chớ muốn vợ hay chồng người...”

Cha Hà chăm chú nhìn gã thanh niên trước mặt. Đôi mắt của quan tòa xét tội nhân.

- Thư ở Mỹ gửi sang, nhưng từ địa phương nào?

- Dạ từ San Francisco, nơi có nhiều kiều bào Trung Hoa cư ngụ.

- Lúc bấy giờ vị hôn phu của cô ấy hành nghề gì?

- Con cũng không biết rõ lắm. Sĩ Kiệt hồi tưởng - Theo lời thơ thì hình như anh ta mới ra trường... Đúng rồi Y Khoa và đang nội trú tại một y viện gì đó.

- Ô... Cha Hà có vẻ ngỡ ngàng, cắn nhẹ môi, cha bảo - Thôi cứ kể tiếp đi.

“... Đọc xong thư con lấy khăn tay ra xoa mắt cho Trân, bấy giờ nàng mới tỉnh giấc...”

Kiệt ngưng lại với thái độ hồ thẹn ngập ngừng.

- “... Dĩ nhiên, khi phát giác ra sự thật. Trân đã khóc và con đã vỗ về” - Trân, tất cả đều lỗi ở tôi cả, tội tôi đáng chết, bây giờ Trân bảo tôi phải làm sao tôi đều sẵn sàng chịu hết.

... Nhưng Trân chỉ khóc, nàng không nói một tiếng nào cả. Con càng bị bút rút, bị dày vò,

con đã van xin.

- Trân, em nói đi nào, trời tru đất diệt anh vẫn sẵn sàng chịu tội. Chỉ cần em nói một tiếng thôi.

- Còn gì để nói nữa Trân bây giờ mới chịu lên tiếng - Đòi tôi mất hết rồi có nói cũng vô ích thôi. Anh là cầm thú, là côn đồ! Tôi hận anh, tôi thù anh vì anh mà hạnh phúc đời tôi tan nát hết.

- Con cúi đầu nhận chịu. Đây là thói quen thừa nhỏ mỗi lần bị mẹ rầy mắng, con đều ngoan ngoãn cúi đầu chịu tội. Nhưng con nghĩ. Nếu không vì say rượu, chưa hẳn con đã làm nên chuyện tội lỗi thế. Con bứt rứt và khổ tâm khôn cùng. Con đã van xin nàng tha thứ. Trân khóc hơn một tiếng đồng hồ, rồi đột ngột nàng ngưng bật, đưa mắt nhìn ra vực thẳm xa xạ Con hiểu Trân định làm gì, nên một tay giữ nàng, một tay với lấy chiếc chai không nói.

- Trân, tôi hiểu Trân sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi trừ khi tôi chết. Chiếc chai không này Trân hãy dùng nó để lấy máu tôi rửa nhục đi, tôi rất sẵn sàng!

Nhưng Trân vẫn ngồi yên và con... con dùng hết sức mình đập mạnh chai rượu không vào đầu, con đau nhói qua với những ánh sao rợp trời và con đã không còn biết gì nữa hết.

Cha Hà nhìn thẳng mặt Kiệt, đúng như điều Kiệt nói, vết sẹo lớn vẫn còn hằn trên trán gã tội đồ.

- Khi con tỉnh dậy, thấy mình nằm trong bệnh viện, thì ra sau khi thấy con bất tỉnh. Trân đã đến cục cảnh sát gần đây báo tin, ở đây họ đã mang xe đưa con về bệnh viện...

Kiệt thở dài.

- Có điều nàng không tố cáo chuyện con cưỡng hiếp nàng... Trân chỉ nói con leo núi xui xẻo vấp ngã...

- Cô ấy cao cả quá.

Cha Hà đã không định nói nhưng sự xúc động khiến cha buột miệng.

- Vâng. Trân quá cao cả. Kiệt gục đầu thú nhận - Chính sự cao cả của nàng càng khiến con thấy mình bé nhỏ, ngu muội, trong thời gian con nằm trong bệnh viện, hôm nào Trân cũng ghé qua, chúng con chỉ yên lặng nhìn nhau chứ không nói gì cả. Con hối hận, thẹn thùng với tội con đã làm, nhưng không biết phải giải thích làm sao. Tình yêu và tội lỗi thường quá gần nhau, thượng đế đã mang con đến tình yêu, nhưng ma quỷ đã xô con ngã xuống hố tội lỗi.

Cha Hà châu mày.

- Con đừng nên tự tiện giải thích lời Chúa như thế.

- Vâng, con biết, và con cũng thú nhận rằng trong khoảng thời gian đó con đã thù hận Chúa không cùng. Thưa cha, con đã phạm thêm điều răn thứ nhất.

Ông Sĩ Kiệt ngược mắt lên nhìn tượng thánh.

- Con đã nghĩ rằng, nếu quả thật Chúa là đáng vạn năng Chúa đã mang đến cho con tình yêu thì tại sao Chúa chẳng xua đuổi đi những lời xúc động của ma quỷ trong tim con?

Con đã suy ngẫm vào tình yêu tội lỗi một cách khốn khổ, còn nhớ khi mới bị tiếng sét của Trân, có lần con đã đứng trước tượng Chúa khẩn nguyện. Chúa ơi, con có nên yêu người thiếu nữ trinh trắng này không? Xin Chúa hãy ban cho con trí tuệ và can đảm, dù đến hay chối từ...

Lúc đó con đã có cảm tưởng như được Chúa mặc khải, người bảo con hãy yêu, hãy tiến tới đi, nhưng...

Cha Hà khoát tay người như hiểu được điều Kiệt muốn nói Kiệt gật đầu hiểu ý cha.

- Vâng, và đến bây giờ con mới biết mình đã làm, đúng là Shakespeare đã nói “những chiếc cánh màu đen của ma quỷ đã làm mờ mắt con” nhưng khi con mở được mắt ra, thì ma quỷ cũng tiến thêm một bước, nó nhảy vào tim con.

Cha Hà ngạc nhiên.

- Sao?

- Cha hãy nghe con nói tiếp. Niềm thù hận nằm lẫn trong những giọt nước mắt Kiệt.

Khi con rời khỏi bệnh viện. Trân cũng có đến, nàng đưa con về tận nhà, nhưng khi vừa ngồi xuống, ghé nàng đã buồn bã hỏi con - “Anh Kiệt, tôi không sang Mỹ nữa đâu, anh hãy giúp tôi một việc.”

Con ngạc nhiên nhìn nàng.

- Sao? Chuyện gì đã xảy ra nữa?

- Hôm qua tôi mới đến với y sĩ. Trân ngập ngừng, đầu cúi thấp - Bác sĩ cho tôi biết là tôi đã thụ thai.

Tin Trân mang đến như sét bên tai, con hỏi hận.

- Đó là lý do khiến Trân bỏ ý sang Mỹ phải không?

Trân gật đầu, nàng thở ra.

- Vâng... Nhưng dù cho không thụ thai đi nữa thì tôi cũng ở lại, tôi hiện không còn xứng

với chàng nữa, dù chàng có tha thứ tôi vận không còn mặt mũi nào sang bên ấy...

Hãy để một thiếu nữ toàn vẹn khác đến với chàng.

Con biết Trân đang thù hận con và thù hận chỉ voi được khi người trút được cơn giận bằng những lời chửi mắng.

Con ngồi yên tâm hồn ray rức nhiều, con bảo nàng.

- Tiểu Trân, bất cứ điều gì Trân cần mà tôi giúp được tôi đều sẵn sàng, dù có phải đi qua biển lửa.

Trân ngã vào người con òa khóc.

- Anh phải giúp tôi, phải giúp tôi giết chết mầm sống khốn nạn này!

- Giết? Tôi xót xa - Nhưng nói cũng là một đời sống, một con người. Tiểu Trân! Tiểu Trân có thể nhẫn tâm bảo cha đi giết con được sao?

Tiểu Trân đứng bật dậy với đôi mắt thù hận.

- Vì muốn bảo toàn con anh rồi anh bắt tôi phải hy sinh hay sao? Nếu tôi có chết, thì con anh cũng không mong sống được, thế mà... từ ban nãy anh đã nói... Sao anh ích kỷ như thế? Đàn ông mấy người chỉ toàn là một lũ ích kỷ không thôi.

Con thần thờ.

- Em định làm gì?

- Làm gì à?Trân quệt nước mắt - Tôi là đàn bà, đã là đàn bà ai lại không xót thương cho giọt máu của mình? Nhưng tôi còn phải sống, còn phải nhìn mặt bao nhiêu người trong xã hội... Gia đình cũng không chấp nhận chuyện đó, nếu vỡ lở, chắc tôi cũng không sống được.

- Nhưng Trân có biết là Chúa cấm ngắt chuyện phá thai không? Con cố mang giáo điều ra ngăn nàng - Trân có biết là...

Nhưng Trân đã cắt ngang điều con định nói, nàng bước tới cạnh tượng đức mẹ, sụt sùi - “xin mẹ hãy tha thứ cho sự yếu mềm của con.. Chung quanh con chỉ toàn là những đám người hung dữ thủ lợi, họ sẽ ném đá con đến chết... Mẹ, con không muốn chết tí nào cả”, con lại đem luật pháp xã hội ra dọa nàng.

- Trân có biết phá thai là phạm tội giết người không? Nếu tôi giúp thì tôi cũng sẽ phạm điều răn số năm của chúa.

- Hừm! Trân chỉ ngọn đèn với chiếc bóng làm bằng chai rượu không của tôi nói.

- Anh mà sợ gì? Chỉ cần rượu vào, là chuyện gì anh chẳng dám?
Cha Hà ơ hờ như không nghe thấy, người cúi đầu suy nghĩ mông lung.

hết: [Chương 4](#)

QUỲNH ĐAO

Mười Điều Răn

Chương 5

Thánh đường đột ngột lắng xuống, không khí pha lẫn một chút căng thẳng âu lo.

- Cha, con biết làm sao hơn?

Sĩ Kiệt sau một giây yên lặng hét to.

- Con chỉ còn biết giúp nàng làm chuyện tội lỗi. Một người bạn có ông anh làm bác sĩ ngoại khoa ở Thượng hải mới đến Quảng Châu lập nghiệp. Hắn đã đồng lõa với con, trong một đêm không trăng con đưa Trân tới phòng mạch. Bóng tối và tội ác làm tim con khiếp đảm, đứng bên ngoài phòng giải phẫu, nghe tiếng hét vì đau đớn của Trân, đầu con muốn nổ tung. Đến lúc con được phép bước vào giường bệnh thì Trân đã mất máu quá nhiều, nàng chỉ còn thoi thóp thở.

Mặt Cha Hà tái hẳn, người chậm rãi ngẩng mặt lên.

- Vì muốn bảo toàn sinh mệnh cho Trân, con đưa nàng đến bệnh viện. Dĩ nhiên là con bắt buộc phải trình bày hết tất cả sự thật cho y sĩ biết. Bệnh viện đã thông tri lại cho thân nhân của Trân ở Quảng Châu hay và tất cả câu chuyện đều bị vỡ lở.

“Gia đình Tiểu Trân là một gia đình phong kiến, dù cha anh nàng đã từng hấp thụ được nền giáo dục cao đẳng ở xứ người, đã từng giữ những vai trò quan trọng trong chính phủ. Nhưng với sự bất hạnh của Trân, họ không những chẳng cảm thông mà còn lên tiếng cắt đứt hết tất cả liên hệ. Nếu không vì lý do thể diện, có lẽ con cũng đã bị họ cho vào ngục tối luôn.”

“Con không dám đem sự thật nói lại cho Trân biết, để Trân yên tâm, con chỉ bảo gia đình nàng vẫn tưởng nàng đi trọ chung nhà bạn để tiện việc ôn bài...”

Uông Sĩ Kiệt thở dài:

- “Đó là cả một thời kỳ mệt mỏi chua xót, chết con vẫn không quên được. Với một thằng học trò nghèo, không tiền dính túi như con làm sao có đủ tiền để chi phí thuốc men cho Trân? Trong hoàn cảnh đó con đã van xin bác sĩ lấy máu con sang cho nàng. Mỗi ngày lại phải nhịn ăn để lấy tiền tẩm bổ cho Trân...”

... Nhưng máu con người rồi cũng có hạn, tiền rồi cũng hết...”

Uông Sĩ Kiệt nói đến đây đột nhiên khóc rống lên.

... ”Để có tiền, để cứu lấy mạng sống của Trân, con đã phạm thêm điều răn thứ bảy và thứ mười của Chúa, con đem bán danh dự, nhân cách và cả sự tin yêu của con. Lúc đầu mượn vá víu ở bạn bè, đến lúc bị họ hoài nghi, con phải xử dụng đến thủ đoạn để lường gạt, con đã lợi dụng lòng tham giàu của bạn bè rủ rê họ hợp tác mở cơ sở làm ăn. Tiền đến tay, con trở mặt tuyên bố lố lã, đến khi phương pháp không còn hiệu nghiệm, không còn được ai tin yêu, con giờ trò trộm cướp, con đã đánh cắp một chiếc xe đua của bạn đem bán và... Hai tháng sau con nhận được giấy thông báo của nhà trường - Họ đuổi học con.

Cha Hà có vẻ xúc động.

- Con có trình bày nỗi khổ tâm của chính mình cho hiệu trưởng hay bạn bè biết không?

- Dạ không! Uông sĩ kiệt lắc đầu - Vì muốn bảo toàn danh dự của Tiểu Trân, con sẵn sàng nhận hết tất cả những trừng phạt của nhà trường. Cũng may, cảm ơn Chúa, ngày con bị sa thải khỏi học đường cũng là ngày Trân lành bệnh. Nàng đã có thể đi dạo trong vườn hoa của dưỡng đường.

Cha Hà quan tâm.

Cô ấy đã hồi phục nhanh chóng? Và chắc chắn biết hết tự sự.

- Vâng, nhưng đến lúc rời khỏi bệnh viện Trân mới biết, nàng đã ứa lệ nhìn con.

- “Anh Kiệt, thôi thì chúng mình làm lễ cưới đi Anh đã quá khổ vì anh, cùng như vì em...”

”

-... và chúng con đã cử hành lễ cưới trong đơn giản. Uông Sĩ Kiệt thờ ra, một chút sung sướng hiện ra trong ánh mắt, nhưng chỉ lát sau hấn lại châu mày - Bảy giờ thời cuộc thay đổi, trong cơn khói lửa, chúng con lánh cư, không ngờ lại phải sa chân đến nơi khiến Trân buồn khổ nhất- Chúng con đã đến Hương Cảng.

- Cô ấy không về nhà cha mẹ ruột? cha hà hỏi - Cũng không viết thư cho vị hôn phu?

- Vâng, Trân đã âm thầm nghe ngóng, biết chuyện cha mẹ nàng đã tự động hủy bỏ hôn

ước của nàng với vị hôn phu bên Mỹ, cũng như việc cắt đứt liên hệ.

Ông Sĩ Kiệt lộ vẻ buồn.

- Nhưng Trần bảo rằng đến chết nàng vẫn thấy kính trọng và yêu quý vị hôn phu nơi phương trời xa, nàng yêu cầu con sau ngày lấy nhau được phép đặt bức ảnh ngày cũ của nàng với ông ấy trên đầu giường. Trần thú thật với con chuyện nàng ưng lấy con chẳng qua vì một lý do bất khả kháng, chứ trong tim nàng chỉ có hình ảnh của vị hôn phu...

Cha Hà nhìn thẳng mắt Kiệt.

- Con có cho nàng biết chuyện con đã có vợ rồi chưa?

- Không, con làm sao đủ can đảm để Trần phải khổ nữa.

Ông Sĩ Kiệt cúi mặt.

- Nhưng việc đó bây giờ đã không còn là vấn đề nữa vì con đã phạm điều răn thứ tư.

- Con đã bất hiếu với mẹ cha.

- Có lẽ cha mẹ con đã không chấp nhận chuyện hôn nhân của con? Cha Hà ngậm ngùi - Phải rồi việc song hôn làm sao gia đình chấp nhận được? Ngay người vợ cũ của con cũng có thể đưa con ra tòa...

- Vâng. Ông Sĩ Kiệt vò đầu - Ai cũng có lý hết, cha mẹ con đã trọng tuổi, họ cần dâu con ở quê phụng dưỡng, dĩ nhiên chẳng ai chấp nhận cho con được ly dị. Riêng người vợ cũ, ngay lúc con chưa ở với Trần đã không để ý đến chuyện thương chồng. Đó cũng không có gì đáng trách. Có ai lại thủ tiết mãi cho một người chồng không tình không nghĩa. Thời đại đã đổi thay, thôn quê cổ kính cũng trở mình theo văn minh, cách mạng, vợ con nương cơ hội đòi lại tự do, cha con chỉ còn biết một mặt khuyên giải, một mặt viết thư đòi con về. Nhưng làm sao con về được? Người vợ lột xác của con đã đưa cha con ra tòa về tội ngăn cản sự tự do cá nhân, kết quả cha con bị tù tội và mẹ con vì thế uất ức sinh bệnh qua đời...

... “Một bước sa chân hận nghìn đời” Sĩ Kiệt nhìn xuống chân - Cũng may Tiểu Trần là người hiền thực, lấy nhau xong đời sống cũng không đến nỗi khốn đốn, con nhận chức huấn luyện viên cho một hội banh, Trần bán tranh kiếm thêm tiền bù đắp vào ngân quỹ của gia đình, nỗi khổ nhọc nhằn rồi cũng quên lãng...

Sĩ Kiệt ngược mắt lên.

- Nhưng... cuộc đời có khốn khổ đến tận cùng, ma quỷ vẫn không buông tha chúng con.

-...

Cha Hà yên lặng chờ đợi, Uông Sĩ Kiệt đột ngột òa khóc như trẻ thơ.

- Thưa cha, mấy năm qua con không còn giữ việc lễ ngày chủ nhật nữa, con đã phản giáo điều thứ bạ Thù hận lúc nào cũng ngùn ngụt trong tim. Con hận Trời, hận Chúa hận cả chính con, nhưng hôm nay con đã đến trước mặt Chúa. Thưa Cha, cha có nghĩ là Chúa rồi sẽ cứu vớt một tội đồ phạm cả mười điều răn như con không? Con khổ quá, chẳng ai chịu hiểu con, tin con hết.

Cha Hà nhìn đôi mắt đỏ máu của Kiệt, trạng thái xúc cảm quá độ của một người sắp điên cuồng. Cha muốn kết thúc ngay buổi lễ. Cần phải để người xưng tội lấy lại bình tĩnh cha đọc kinh và làm dấu thánh giá trước ngực. Thừa lúc Kiệt thút thít khóc, cha bảo.

- Chúa sẽ tha tội cho con, từ đây con hãy làm một người mới...

hết: [Chương 5](#)

QUỖNH ĐÀO

Mười Điều Răn

Chương 6

Cha Hà lặng lẽ bước ra khỏi phòng, mệt mỏi xoa mắt và nâng kẻ tội đồ đang phủ phục với những giọt nước mắt ă n nă n.

- Cha! Có quả thật Chúa sẽ xóa tội cho con hết không?

Ông Sĩ Kiệt hỏi, Cha Hà lơ đễnh gật đầu.

- Thánh kinh có nói, Thiện hay ác đều do tâm ta sinh ra, mỗi người muốn phục thiện chỉ cần thay đổi tâm tính, Chúa sẽ xóa tội tất cả.

- Nhưng... Ông Sĩ Kiệt thở dài - Xã hội loài người đã không tha thứ con... Nhưng dù thế nào đi nữa, con cũng hứa trước mặt Chúa, con sẽ hướng thiện với bất cứ giá nào...

Cha Hà nhú mày.

- Sao, còn chuyện gì nữa sao?

Ông Sĩ Kiệt cúi đầu.

- Con... Nhiều lúc con không dám nghĩ tới nữa, nhưng mấy hôm rày. Hình như Trân đã biết được tin vị hôn phu của nàng... Hấn vừa từ Mỹ trở về Hồng Kong. Con nghĩ, nếu vị hôn phu của nàng phát giác ra tình trạng hiện tại của chúng con, chắc chắn hấn sẽ không để yên cho con và Tiểu Trân kéo dài cuộc sống an lành hiện tại. Cũng không nói được... Dù sao hấn cũng thừa tiền, thừa thế lực... Chắc chắn rồi cũng không tránh được rắc rối.

Cha Hà gật gù.

- Ồ!... Nhưng họ đã gặp mặt nhau chưa?

- Dạ thưa, nhưng có người đã thấy vị hôn phu của Trân ở gần giáo đường này.

Cha Hà có vẻ ngạc nhiên.

- Hấn vẫn còn hành nghề y sĩ chứ?

- Con cũng không biết. Ông Sĩ Kiệt lắc đầu - nhưng chắc chắn sớm muộn gì hấn cũng đến tìm con.

Cha Hà cười nhạt:

- Con nghĩ như vậy đúng không? Con biết chắc ông ấy sẽ nuôi mãi thù hận? sẽ đến thanh toán chuyện cũ?

Ông Sĩ Kiệt có vẻ bình tĩnh hơn.

- Nếu con là ông ta, chắc chắn con cũng không dễ dàng buông tha chuyện cũ thanh toán? Chuyện đó con không sợ, nhưng bây giờ đâu còn là thế kỷ mười tám ở Pháp, hấn sẽ thanh toán con bằng cách nào? Không cần thiết như vậy, chỉ cần vị hôn phu của Trân công bố hết sự thật cho mọi người biết là đời chúng con cũng tàn... Vì gia đình của Trân hiện vẫn tưởng nàng còn kẹt ở Hoa lục... Đó là chưa kể, tình cảm của nàng thật yếu đuối, con biết chỉ cần vị hôn phu ngày nào vẫy tay một cái là nàng sẵn sàng bỏ con, sẵn sàng bỏ hết những đức con yêu quý kết hợp giữa con với nàng...

Kiệt hạ thấp giọng.

- Cha! Cha hiểu cho, hiện tại chúng con đã có với nhau hai giọt máu rồi, một đứa con trai một đứa gái...

Cha Hà xúc động, chậm rãi:

- Con không tin vợ con sao? Ngay cả niềm tin nhỏ bé là nàng yêu con, con cũng không có thì làm sao hạnh phúc?

- Con không muốn đời mình là sóng gió. Ông Sĩ Kiệt quyết định - Con yêu nàng, con sẵn sàng để nàng tự do chọn lựa, vì vậy con mới định rời bỏ nơi đây. Cả tháng trời nay, con đã lang thang đi tìm việc, bây giờ có rồi. Sáng mai, con sẽ lên tàu bắt đầu một đời sống phiêu bạt bốn bề là nhà, con sẽ là một thủy thủ... Rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt, cũng như rời khỏi tội lỗi. Thưa Cha, cảm ơn cha, cha đã mang lại cho con niềm can đảm, tiếp tục sống, xin cha giúp con cầu nguyện... bây giờ con đi!

Cha Hà lẳng lặng nhìn Kiệt, một lúc lâu suy tư, cha nói.

- Thôi được, để cha đưa con một đoạn đường.

- Cảm ơn Cha! Xin cha hãy tha thứ cho những đường đột ngột ban nãy của con.

hết: [Chương 6](#),

QUỖNH ĐÀO

Mười Điều Răn

Chương 7

Hình như là hai thế giới khác biệt. Nắng bên ngoài giáo đường chói chang nhức mắt, những hàng gòn đang độ nở hoa, những cánh hoa đỏ rực rỡ với lũ chim sâu líu lo trên cành.

Cha Hà kéo kín đôi cổng lớn, do dự một chút, cha quay lại xiết mạnh đôi tay giá buốt của Kiệt.

- Sáng mai con lên tàu rồi ư?

- Vâng. Kiệt nhìn vào đồng hồ - Bây giờ cũng không còn sớm... Sáng mai bây giờ con sẽ lên tàu.

Cha Hà nhìn thẳng vào mắt Kiệt.

- Con là tín đồ, con phải vâng theo lời Chúa. Chồng không được xa vợ. Dù con đến đâu cũng phải mang nàng theo. Cha Hà có vẻ suy tư - Mặc dù chỉ là cuộc chia tay tạm thời rồi cho vợ con biết... Cha cũng mong con xét lại, hãy nghĩ thật kỹ về hậu quả của điều con làm.

- Không còn gì để suy nghĩ nữa cha ạ. Kiệt rút lại bàn tay run rẩy - Bây giờ con đã hoàn thành được ý nguyện. Ít ra trong vũ trụ bao la này còn có hai người hiểu được con, được tội con. Đó là Chúa và cha.

- Vậy thì dưới hào quang của Chúa, con phải ăn năn để cải tạo thành một người mới.

- Con sợ không được. Sự ăn năn chỉ mang lại sự an ủi cho lương tâm chính ta chứ chưa phải là giải thoát. Sĩ Kiệt lắc đầu - Giả sử Chúa sẽ tha thứ cho con đi, nhưng vị y sĩ vừa từ Huê Kỳ trở về kia sẽ không bao giờ tha con được. Và lại còn sự bứt rứt của lương tâm

con, dù thật tình mà nói con không cố tình chiếm vợ Ông ta, nhưng nếu vị y sĩ đó tìm đến con đòi thanh toán, thì chắc con cũng sẵn sàng buông tay để ông ta mặc tình đâm chém.

Cha Hà hòa nhã.

- Nhưng nếu vị bác sĩ kia cũng sẵn sàng tha thứ cho con?

- Đây là thế giới của loài người, vị hôn phu của Trân cũng không phải là thần thánh.

Uông Sĩ Kiệt cười buồn - Thưa cha, cha vẫn tin là trên đời này còn có một người đàn ông cao cả như vậy sao?

Cha Hà nhìn xuống đất chiếc bóng in sậm trên nền gạch.

- Nếu vị y sĩ kia bây giờ đã đi tu?

- Không thể có chuyện đó. Uông Sĩ Kiệt cười mũi - Nếu cha có bệnh qua, có đến với thầy thuốc cha sẽ thấy y sĩ và tu sĩ cách xa một trời một vực.

Cha Hà lại nhìn lên cao.

- Nếu vị y sĩ kia thấy vợ mình đã lấy người khác. Lời cha như những tiếng vang trầm buồn - Khởi đầu làm sao tránh được sự đau buồn giận dữ nhưng rồi sau đấy, được sự mặc khải của Chúa, nhận thấy rằng yêu một người không bằng yêu cả nhân loại, thù một người không bằng thương hại cho cả hai, trị bệnh thể xác cho tha nhân không bằng chữa bệnh tâm linh con người và... Ông ta đã bước vào ngưỡng cửa thần học, trở thành một tu sĩ, đem cả đời mình dâng cho Chúa cho tình yêu...

- Thưa Cha, cha...

Đôi môi Kiệt nhấp nháy không nên lời, chàng dừng bước đưa mắt ngờ vực sang cha Hà.

- Phải tôi là một nhà tu.

Cha Hà trốn ánh mắt của Kiệt, cha nhìn lên đỉnh tháp chuông cao vút với nụ cười hiền hòa.

Kiệt nuốt ực nước miếng.

- Nhưng, xin cha cho biết cha là ai?

- Tôi à?... Thì tôi là ông cha vừa nghe con thú tội đấy. Cha Hà lộ vẻ bối rối, nhưng rồi trấn an ngay - Thôi về nhà đi! Cứ yên tâm mà yêu lấy vợ con, Chúa và mọi người đã xóa tội con hết rồi đấy.

- Chúa và người?

- Vâng. Cha Hà đột ngột như nhớ ra điều gì vui vẻ - Vợ con hình như đã bảo con là trừ khi vị hôn phu của nàng chết đi, nàng mới hết lòng yêu con được phải không?

- Vâng. Kiệt ngỡ ngành nhìn cha Hà - Không lẽ vị y sĩ kia là bạn của cha sao?

Cha Hà cũng nhìn lại Kiệt với cái nhìn dò xét.

- Con đừng hỏi như vậy, nhưng con có quyền nói với vợ con là vị hôn phu ngày nào của nàng đã chết rồi.

- Không được! Con không có quyền lừa dối nàng, lừa dối cả con. Ông Sĩ Kiệt với ánh mắt ngây thơ - Nếu nàng đòi hỏi bằng cứ, con lấy đâu đưa cho nàng?

- Ờ. Chuyện cũng khó nhi... Thôi được con cứ bảo cha nói, ít ra vợ con cũng tin lời một tu sĩ chứ? Cha Hà lại yên lặng một lúc, rồi đột nhiên, móc chuỗi hạt trong người ra - Xin Chúa ban phước lành cho con, xâu chuỗi này cha xin tặng con... Ờ. Được rồi, con cứ đưa cho vợ con, bảo nàng đến với Chúa...

Ông Sĩ Kiệt cảm động đỡ lấy xâu chuỗi.

- Cảm ơn cha!

Cha Hà tiếp:

- Đúng rồi còn một điều nữa mà cha quên, ban nãy lúc con khóc cha đã quên phạt con phải tụng một bài kinh hoa hồng làm lễ chuộc, bây giờ ra khỏi thánh đường rồi... Vậy thì con hãy hướng về thánh giá trên tháp chuông cầu nguyện đi.

- Vâng. Ông Sĩ Kiệt bước tới, quỳ dưới chân tháp chuông mắt hướng lên thập tự giá cầu kinh.

Một lúc thật lâu, chuỗi hạt mới lần hết Kiệt khám phá thấy tiếp nối với viên chuỗi cuối cùng là một thập tự giá bằng ngà với một quả tim bằng vàng.

- Ồ! Một kỹ vật quý giá. Kiệt kêu lên và chăm chú nhìn lên chuỗi ngọc nơi thanh ngang thập tự giá bằng ngà có một hàng chữ rất nhỏ - Em yêu! Xin Chúa ban phước lành cho em!

Em yêu? Kiệt ngỡ ngành vuốt ve trái tim vàng, chàng không nín được cười. Không ngờ một tu sĩ như cha lại cũng biết yêu.

Ta phải trả lại cho ông ấy. Kiệt vừa đi vừa nói, chàng hiếu kỳ mở chốt quả tim ra, bên trong là một bức ảnh nhỏ. Kiệt bàng hoàng. Ảnh một đôi tình nhân. Gã đàn ông trong ảnh giống hệt người trong tranh ở đầu giường, người đàn bà. Ồ! Tiểu Trân, còn người đàn ông... là...

Kiệt rùng mình, chàng như tỉnh cơn mê dài, chạy đuổi theo cha Hà. Nhưng bóng cha đã chìm khuất trong rừng hoàng hôn.